

stor Sum, at skaffe det størst mulige Antal gode Geværer, og dernæst, om det skulde findes nødvendigt, befrie sig for en saadan Contract.

Det ærede Medlem behandlede en anden Sag og maaffee en vigtigere, nemlig Planen af 1842. Han sagde, at det ikke var Planens Styks, at den ikke i det Dieblik, Krigen brød ud, leverede den Vaabenmagt, vi burde have; men det var, fordi Planen ikke er bleven udført. Nu vil jeg bede det ærede Ting at bemærke, at enhver saadan Organisationsplan bestaaer af to Ting, hvoraf den ene begrundser den anden. Den ene af disse er: Angivelsen af det Personale og af de Gjenstande, som skulde udfylde eller udgjøre den væbnede Magt; det andet er den dermed forbundne Bekostning — den Sum, hvorfor det skal stee. Nu troer jeg neppe, at det ærede Medlem vil paastaae, at Planen, idetmindste i een Retning, jo var bleven fuldstændig udført, det vil sige med Udtømmelse af de Midler, som begrænsede Planens Omfang. I denne Retning er den bleven saa fuldstændig udført, at den er bleven ikke ubetydelig overskredet; og deri maa man søge Grunden, hvorfor den i den anden Retning ikke er bleven udført, og saaledes vil det altid gaae, saalænge man vil blive staaende ved en Plan, udgaaet fra de i den heromtalte nedlagte Grundsatninger. Man vil af vor finantsele Stilling komme til den Nødvendighed, at begrænse den inden en vis Sum, hvor dens øvrige Formaal ikke kan fyldestgøres. Man maa opgive den Maade, der nu er indført. Det ærede Medlem førte igrunder selv en skarp Critik over Planen, han kaldte den en Rekrutvælsesplan; det er aldeles rigtigt, det var dens Grundvold. Der var øvet Folk nok, men der var ingen øvede Befalingsmænd. Et Organisationsvæsen, som skal tilfredsstille vore Fordringer, skal mindre beffestige sig med at øve den enkelte Mand, men langt mere beffestige sig med at skaffe Dygtighed i Commando- og Bestyrelsesvæsen tilveie. Det gjorde mig derfor ondt, da jeg hørte den ærede Krigsminister erklære, at han havde saa lidt tilovers for et Institut, som havde dette Formaal for Die; men derom skal jeg nærmere komme tilbage.

Had det ærede Medlem fra Hjørring (H.

Sørensen) angaaer, saa kunde han, saaledes som han udtalte sig, egentlig ikke blive tilfredsstillet, førend han saae hele vor Hær opstillet paa Torvet, og jeg er ikke istand til at skaffe det tilveie; thi, at han her saae den opskrevet paa et Stykke Papir istedetfor paa et andet, vilde dog ikke skaffe ham Virkeligheden mere for Die.

Jeg kommer nu til den ærede Krigsminister og maa hvile mig et Dieblik. Hvad jeg har at sige, vil blive noget langt, da jeg vil være nødt til at følge hans Foredrag Punkt for Punkt; og jeg skal gjøre det med al den Rolighed, jeg kan, uagtet jeg ikke negte, at den ærede Ministers Optraeden overraskede mig, der er fuldkommen overbeviist om i alle de Conferencer, vi have havt med ham, at have lagt al den gode Villie for Dagen, som stod i min Magt, ligesom det ogsaa her er mit alvorlige Ønske at skaffe en saadan Oplysning af Forholdene tilveie, som kan være fyldestgjørende for Thinget og Krigsbestyrelsen.

Den ærede Minister sagde, at efter hans Mening kunde ingen fornuftig Mand vilde have at der skulde indtræde en fælleds Bestyrelse for Land- og Søhæren.

Krigsministeren: Det var ikke ganske det jeg sagde. Jeg sagde, at ingen fornuftig Mand vilde overtage en saadan Bestyrelse.

Tscherning: Hvad han altsaa lægger os til Last, det er, at vi have stillet en Fordring, som ingen fornuftig Mand kunde fyldestgjøre. Den ærede Minister maa vel lægge Mærke til — og det vil jeg ogsaa bede Thinget at lægge Mærke til — at dersom vi havde betragtet vort hele Hærvæsen som et af meget stort Omfang, saa kunde vi i den Henseende have været tvivlsomme; thi vi kunde have tvivlet, om nogen enkelt Mand kunde omfatte en saa stor Bedrift — om jeg maa bruge det Udtryk — som derved vilde fremstaae. Men vi have gjort os Umage, for at betragte vore Forhold i deres virkelige sande Tilstand som meget smaa; og da vi ere komne til den Overtydning, at der i disse to Bestyrelses-Sag ikke ligger Mere, end hvad en forretningsdygtig Mand kan overkomme. Indvendingen er heller ikke bleven gjort fra den Side; Indvendingen gif løs paa, at Ingen vilde paatage sig det; thi Ingen vilde kunne forstaae